

“Per obeir fa falta humilitat”

Quan hakis de manar, no humiliïs: fes-ho amb delicadesa; respecta la intel·ligència i la voluntat de qui obeeix. (Forja, 727)

15 de desembre

En moltes ocasions, ens parla per mitjà d'altres homes, i pot ocórrer que la vista dels defectes d'aquestes persones, o el pensament de si estan ben informats o si han entès totes les dades del problema, se'ns presenti com una invitació a no obeir.

Tot això pot tenir una significació divina, perquè Déu no ens imposa una obediència cega, sinó una obediència intel·ligent i hem de sentir la responsabilitat d'ajudar els altres amb la llum del nostre enteniment. Però siguem sincers amb nosaltres mateixos: examinem, en cada cas, si es l'amor a la veritat allò que ens mou, o bé l'egoisme i l'aferrament al propi judici. Quan les nostres idees ens separen dels altres, quan ens duen a trencar la comunió, la unitat amb els nostres germans, es un senyal clar que indica que no obrem segons l'esperit de Déu.

No ho oblidem: per obeir, ho repeteixo, cal humilitat. Tornem-nos a mirar l'exemple de Crist. Jesús obeeix: obeeix Josep i Maria. Déu ha vingut a la terra per obeir, i per obeir les criatures. Son dues criatures perfectíssimes: Santa Maria, Mare nostra, més que Ella, solament Déu; i aquell baró castíssim Josep.

Criatures, però. I Jesús, que és Déu, les obeeix. Hem d'estimar Déu, perquè ara estimem la seva voluntat, i per tenir desigs de respondre a les crides que ens dirigeix a través de les obligacions de la nostra vida corrent: en els deures d'estat, en la professió, en la feina, en la família, en el tracte social, en el sofriment propi i en el dels altres homes, en l'amistat, en l'afany de fer allò que és bo i just. (És Crist que passa, 17)

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/dailytext/per-obeir-falta-humilitat/> (21/11/2025)